

kendtgørelse om ansvarsforsikring kan fastsættes regler i overensstemmelse med direktivets krav.

For så vidt angår central registrering og videregivelse af grundlæggende oplysninger til sagens parter, jf. pkt. 2.1.4.1. ovenfor, vil der i medfør af bemyndigelsesbestemmelsen i § 115 b, stk. 2, blive fastsat regler om, at DFIM som informationskontor vil skulle indhente og registrere disse oplysninger og gøre dem tilgængelige i elektronisk form, i det omfang sagens parter udtrykkeligt anmoder om det. Det bemærkes, at det således ikke vil være relevant at indsamle og registrere oplysningerne centralt i de tilfælde, hvor der ikke fra sagens parter foreligger en anmodning herom.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, 5 og 6 (forslag til ændring af færdselslovens § 115 b, stk. 1 og 2), og bemærkningerne hertil.

2.1.5. Ophævelse af informationskontorets pligt til at indsamle oplysninger om grønne kort mv.

2.1.5.1. Direktivets indhold

Første motorkøretøjsforsikringsdirektivs artikel 4, litra b, giver medlemsstaterne ret til at kræve, at føreren af et køretøj fra en anden medlemsstat er i besiddelse af et gyldigt grønt kort, eller at vedkommende ved indrejse tegner en grænseforsikring, hvis køretøjet er undtaget fra pligten til at være forsikret.

Denne ret for medlemsstaterne ophæves ved direktivets artikel 1, stk. 3, litra b, og der vil således ikke længere kunne stilles krav om besiddelse af grønt kort eller om tegning af grænseforsikring for køretøjer fra en anden EU-medlemsstat. Der henvises i øvrigt herom til pkt. 2.2.6.

Det fremgår af artikel 5, stk. 1, litra a, nr. 2, pkt. ii, i fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv, at informationskontorerne skal føre et register, som indeholder oplysninger om nummeret på det grønne kort eller på grænseforsikringspolice, hvis et køretøj er omfattet af et af disse dokumenter.

Denne bestemmelse ophæves ved direktivets artikel 5, stk. 3, idet registrets oplysninger vil være uden relevans, når medlemsstaterne ikke længere kan kræve besiddelse af grønt kort eller grænseforsikringspolice.

Et grønt kort er et internationalt forsikringsbevis, der udfærdiges af et nationalt forsikringssselskab. Udgangspunktet for ordningen med grønne kort er, at et køretøj fra et land, der er tilsluttet ordningen, skal kunne færdes i trafikken i et andet land, uden der skal tages en særskilt forsikring, der dækker skader i dette land. Ordningen omfatter skader, der forvoldes af et køretøj, som ikke er hjemmehørende i landet, hvor uheldet sker, uanset om skaden er sket i skadelidtes bopælsland eller i et andet land omfattet af ordningen.

2.1.5.2. Lovforslagets udformning

§ 21, stk. 2, nr. 3, i bekendtgørelse om ansvarsforsikring for motorkøretøjer bestemmer, at informationskontoret skal koordinere indsamling og formidling af oplysninger om nummeret på det grønne kort eller på grænseforsikringspolice for visse køretøjer, der er undtaget fra pligten til at være dækket af en ansvarsforsikring.

Direktivændringen i artikel 5, stk. 3, vil nødvendigvis gøre en ophævelse af bekendtgørelsens § 21, stk. 2, nr. 3, idet informationskontoret ikke længere skal indsamle de nævnte oplysninger.

Det foreslås på den baggrund, at bemyndigelsesbestemmelsen i færdselslovens § 115 b, stk. 2, ændres, så der med hjemmel heri vil kunne foretages en ændring af bekendtgørelse om ansvarsforsikring for motorkøretøjer mv. i overensstemmelse med direktivets krav.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til færdselslovens § 115 b, stk. 2), og bemærkningerne hertil.

2.2. Direktivbestemmelser, der ikke kræver lovændringer, og bestemmelser, som kan gennemføres administrativt

2.2.1. Udstrækning af medlemsstaternes forpligtelse til at kræve forsikring af motorkøretøjer

Medlemsstaterne har i medfør af artikel 3, stk. 1, i første motorkøretøjsforsikringsdirektiv en EU-retlig forpligtelse til at sikre, at motorkøretøjer skal være dækket af en forsikring. Forpligtelsen for den enkelte medlemsstat omfatter køretøjer, der er hjemmehørende i medlemsstaten.

Det femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv indeholder en bestemmelse i artikel 1, der præciserer definitionen af det område, hvor et køretøj er hjemmehørende, og dermed præciserer de enkelte medlemsstaters forpligtelse i relation til fastsættelse af regler om forsikring af motorkøretøjer. Det bestemmes således, at et køretøj er hjemmehørende i den stat, hvis nummerplade det er forsynet med, uanset om der er tale om permanente eller midlertidige nummerplader, herunder grænse- og toldplader.

Det anføres i præambelbetragtning 4, at denne præcisering skal sikre imod fejlfortolkninger af bestemmelserne i første motorkøretøjsforsikringsdirektiv og gøre det lettere at forsikre køretøjer med midlertidige nummerplader.

Det følger af færdselslovens § 72, stk. 1, 1. pkt., at motorkøretøjer skal være registreret og forsynet med nummerplader, inden de tages i brug. Det følger endvidere af § 21 i bekendtgørelse nr. 880 af 23. august